

Sygn. akt I Ca 123/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Mariusz Gregorowicz

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2017 r. w Elblągu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko M. P. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Iławie

z dnia 9 listopada 2016 r. sygn. akt I C (...)

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanej M. P. (1) na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 900 zł (dziewięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I Ca 123/17

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 16 lipca 2015 r. powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanych M. P. (1), M. P. (2) i S. J. solidarnie kwoty 7.421,01 zł wraz z ustawowymi odsetkami od:

- 7.315,70 zł od dnia 27 października 2013 r. do dnia zapłaty,

- 74,95 zł od dnia 4 października 2013 r. do dnia zapłaty,

- 30,36 zł od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powód wskazał, że dochodzona należność stanowiła zapłatę za gaz, dostarczony w ramach umowy zawartej, z J. P., którego pozwani byli spadkobiercami.

Nakazem zapłaty z dnia 28 lipca 2015 r. wydanym w postępowaniu upominawczym w sprawie I Nc (...), Sąd Rejonowy w Iławie nakazał, aby pozwani zapłacili solidarnie powodowi zgłoszoną w pozwie kwotę, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu, albo wnieśli w tymże terminie sprzeciw.

W sprzeciwie od powyższego nakazu pozwani zażądali oddalenia powództwa.

Pismem z dnia 21 kwietnia 2016 r. powód cofnął pozew w stosunku do pozwanych M. P. (2) i S. J. oraz zrzekł się dochodzonego od nich roszczenia.

Prawomocnym postanowieniem z dnia 5 maja 2016 r. Sąd Rejonowy w Łławie umorzył postępowanie w części dotyczącej pozwanych M. P. (2) i S. J..

Wyrokiem z dnia 9 listopada 2016 r. Sąd Rejonowy w Łławie:

I. zasądził od pozwanej M. P. (1) na rzecz powoda kwotę 7.421,01zł, w tym kwotę:

- 7.315,70 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 27 sierpnia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

- 74,95 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 4 października 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

- 30,36 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 16 lipca 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

II. zasądził od pozwanej M. P. (1) na rzecz powoda kwotę 1.594 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Orzeczenie Sądu Rejonowego w Łławie było wynikiem następujących ustaleń i wniosków:

W dniu 22 lutego 2000 r. pomiędzy J. P. a (...) Spółką Akcyjną w W. zawarta została umowa nr (...) sprzedaży gazu ziemnego do lokalu przy ul. (...) w I.. Zgodnie z umową, przedmiotem sprzedaży był gaz ziemny wysokometanowy w ilości 11.000 m³ na rok, przy mocy umownej 6 m³ na godzinę. Sprzedawca zobowiązał się dostarczać gaz do lokalu odbiorcy, a odbiorca zobowiązał się dostarczony gaz odbierać i płacić sprzedawcy ustalone w umowie i w obowiązujących przepisach należności. Strony wskazały urządzenia (odbiorniki) gazowe, przez które miał być odbierany dostarczany przez sprzedawcę gaz, tj. dwie sztuki kuchenek 4 palnikowych z piekarnikiem, grzejnik wody przepływowej o mocy 17,4 kW oraz kocioł gazowy CO jedno-funkcyjny o mocy 24 kW. Odbiór gazu przez inne urządzenia, niż wymienione wymagał zmiany umowy.

Strony ustaliły, że umowa zawarta została na czas nieokreślony. Rozliczenia ilości dostarczanego gazu odbywać się miały nie częściej niż raz w miesiącu, w okresie od 1 stycznia do 31 grudnia z częstotliwością co dwa miesiące, na podstawie rzeczywistych wskazań gazomierzy o przepustowości nominalnej 6 m³ na godzinę.

W dniu 25 lipca 2013 r. zmarł J. P..

Realizując zobowiązania w zakresie sprzedaży paliwa gazowego powód wystawił:

- fakturę VAT nr (...) z dnia (...) r. opiewającą na kwotę 7.315,70 zł, której termin płatności określono na dzień (...) r. Faktura ta obejmowała okres poboru paliwa gazowego od dnia (...) r. do dnia (...) r.;

- fakturę VAT nr (...) z dnia (...) r. opiewającą na kwotę 74,95 zł, której termin płatności określono na dzień (...) r. Faktura obejmowała okres poboru paliwa gazowego od dnia (...) r. do dnia (...) r.

Ze względu na nieterminowe regulowanie należności wynikających z faktur numer: (...), (...), (...), w dniu (...) r. powód wystawił notę odsetkową nr (...) opiewającą na kwotę 30,36 zł.

Pismem z dnia (...) r. M. P. (1) poinformowała powoda o śmierci swojego męża J. P., oświadczając, że nie zamierza kontynuować umowy sprzedaży paliwa gazowego.

W dniu (...) r. przeprowadzono kontrolę gazomierza nr (...) zainstalowanego w lokalu położonym w I. przy ul. (...), która potwierdziła poprawność jego działania. Z wykonania tej czynności sporządzono protokół kontroli nr (...).

W dniu (...)r. umowa sprzedaży paliwa gazowego dostarczanego do lokalu położonego w I. przy ul. (...) została rozwiązana i nastąpiło zamknięcie dopływu gazu oraz demontaż gazomierza.

Pismem z (...)r. powód zwrócił się do Sądu Rejonowego w Iławie o informację dotyczącą ewentualnego postępowania w sprawie o stwierdzenie nabycia spadku po zmarłym J. P., ostatnio stale zamieszkałym w I. przy ul. (...).

Pismami z dnia (...) r. powód skierował do M. P. (1), M. P. (2) i S. J. ostateczne przedsądowe wezwania do zapłaty kwot wynikających z wymienionych faktur i noty odsetkowej.

Postanowieniem z dnia (...)r. wydanym w sprawie I Ns (...) Sąd Rejonowy w Iławie stwierdził, że spadek po J. P., zmarłym w dniu (...) r. w O., ostatnio stale zamieszkałym w I., na podstawie testamentu holograficznego (własnoręcznego) z dnia (...)r. nabyła w całości żona M. P. (3) z domu A..

Według Sądu Rejonowego, bezsporne było zawarcie umowy sprzedaży gazu ziemnego przez J. P. z powodem, jak również że pozwana M. P. (1) była jedynym spadkobiercą J. P..

Sąd przypomniał, że pozwana zarzuciła nieprawidłowe oznaczenie strony powodowej i związane z tym rozbieżności, iż z innym podmiotem zawarta była umowa, inny podmiot wystawił faktury VAT, a jeszcze inny podmiot wystąpił pierwotnie z pozwem o zapłatę. Ponadto pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

W ocenie Sądu I instancji, wszystkie te zarzuty były niesłuszne. W pierwszej kolejności Sąd wskazał, że zgodnie z art. 922 § 1 k.c., art. 924 k.c. i art. 925 k.c. obowiązki majątkowe J. P. wynikające z zawartej z powodem umowy sprzedaży paliwa gazowego, z chwilą jego śmierci (w dniu (...) r.) przeszły na spadkobierców zmarłego. Skoro postanowieniem z dnia (...) r. Sąd Rejonowy w Iławie stwierdził, że spadek po J. P. nabyła w całości jego żona M. P. (1), to ponad wszelką wątpliwość należało przyjąć, że jedynym spadkobiercą zmarłego była pozwana M. P. (1).

W odniesieniu do zarzutów pozwanej odnoszących się do niewłaściwego określenia strony powodowej, a która została następnie sprostowana, Sąd Rejonowy wskazał, że sama omyłka pisarska w nazwie nie miała znaczenia bowiem na wystawionych fakturach widniała właściwa nazwa powoda i w konsekwencji tego nie zachodziły wątpliwości co do tożsamości strony powodowej. Przedłożony przez powoda akt notarialny z dnia (...) r. (Rep. A nr (...)) w pełni potwierdzał okoliczność, iż powód wszedł w prawa i obowiązki (...) Spółki Akcyjnej i tym samym posiadał legitymacje czynną do wystąpienia z roszczeniem o zapłatę kwot wynikających z wystawionych faktur, jak i z noty odsetkowej. Sąd wyjaśnił tu również, że modyfikacji oznaczenia stron nie można utożsamiać z podmiotową zmianą powództwa, wobec konieczności odróżnienia niewłaściwego oznaczenia strony od niewłaściwego doboru podmiotów procesu. Sąd I instancji nie kwestionował faktu, iż bezpośrednio po śmierci J. P., pozwana podjęła działania mające na celu rozwiązanie przedmiotowej umowy i skuteczne jej rozwiązanie nastąpiło w dniu (...)r. i w tym też dniu została zakończona dostawa paliwa gazowego. Zdaniem Sądu pomimo tego, iż faktura VAT nr (...) z dnia (...) r. opiewającą na kwotę 7.315,70 zł została wystawiona już po śmierci J. P. na jego nazwisko, to nie zmieniało to faktu, iż należność wynikająca z tejże faktury weszła w skład spadku i obciążała spadkobiercę. Sam fakt błędnego wystawienia faktury VAT na osobę zmarłego nie powodował, że opisana w niej należność nie istniała i nie obciążała spadkobierców. Sąd podkreślił, że istniejąca omyłka miała znaczenie, ale jedynie dla celów rachunkowych i podatkowych, lecz nie wpływała w jakikolwiek sposób na to, iż spadkobierca nie był zobowiązany do uregulowania tejże należności. Sąd zaznaczył też, że sam pobór gazu i jego ilość nie została skutecznie zakwestionowana przez pozwaną. Znamiennym było przy tym, że w okresie poboru paliwa gazowego, za które zostały wystawione faktury, pozwana zamieszkiwała w tym samym lokalu, do którego powód dostarczał paliwo gazowe na mocy umowy nr (...) z dnia (...) r.

W odniesieniu do podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia Sąd I instancji wskazał, że nie był on zasadny. W świetle art. 554 k.c. i art. 555 k.c. nie ulegało wątpliwości, że w przypadku dochodzonego przez powoda roszczenia występował 2-letni okres przedawnienia. Roszczenie wynikające z faktury VAT (...) z dnia (...) r. stało się wymagalne w dniu (...) r., zaś roszczenie wynikające z faktury VAT nr (...) z dnia (...) r. - w dniu (...)r. Uwzględniając datę wymagalności roszczenia wynikającego z faktury z dnia 12 sierpnia 2013 r. oraz datę wniesienia pozwu, tj. dzień (...)r. Sąd stwierdził, że powód wystąpił z pozwem do sądu przed upływem 2-letniego okresu przedawnienia. O odsetkach ustawowych, naliczonych od poszczególnych kwot wynikających z faktur i noty odsetkowej od dnia ich wymagalności do dnia (...) r., Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 481 §1 k.c., zaś odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty zasądził na podstawie art. 481 § 2 k.c.

O kosztach procesu Sąd I instancji orzekł zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. wskazując, że powód poniósł następujące koszty: 250 zł tytułem opłaty od pozwu, 34 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictw, 1.200 zł z tytułu wynagrodzenia pełnomocnika (ustalonego według § 6 pkt. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłaty za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu) oraz 110 zł tytułem opłat od wniosku o udostępnienie danych spadkobierców.

W apelacji pozwana zaskarżyła w całości powyższy wyrok, zarzucając naruszenie:

- prawa materialnego, tj. art. 65 § 1 i § 2 k.c. w zw. z art. 385(3) pkt. 10 k.c. przez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że przy ustalonych w § 4 umowy nr (...) rozliczeniach finansowych stron z tytułu sprzedaży gazu, które miały odbywać się co 2 miesiące na podstawie rzeczywistych wskazań gazomierzy, jednostronne oświadczenie woli wystawcy faktury nr (...), z którego wynika, że fakturą tą objęto sprzedaż z okresu 12 miesięcy obejmującą okres od (...)r. do (...)r., kreuje powstanie po stronie sprzedawcy gazu wierzytelności wynikającej wprost z powołanej wyżej umowy, podczas gdy prawidłowa wykładnia umowy zawartej z udziałem konsumenta prowadzi do wniosku, że wynikać z niej mogą wyłącznie wierzytelności z tytułu sprzedaży gazu za 2 – miesięczne okresy rozliczeniowe i w oparciu o rzeczywiste odczyty gazomierzy;

- przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c. przez wyprowadzenie przez Sąd I instancji – na podstawie zebranych dowodów i prawidłowych ustaleń faktycznych – nielogicznego wniosku, że przy ustalonym umownie 2 miesięcznym okresie rozliczeniowym, podany w fakturze (...) miesięczny okres rozliczeniowy jest okresem wynikającym z umowy, kreującym powstanie wierzytelności wobec pozwanej z tytułu spadkobrania;

- prawa materialnego, tj. art. 8 § 1 k.c. w zw. z art. 922 § 1 k.c. przez błędną wykładnię i przyjęcie założenia, że wystawienie faktury nr (...) w dniu 12 sierpnia 2013 r. dla adresata J. P. (który zmarł dnia (...)), a zatem dla nieistniejącego adresata nie mającego w dacie wystawienia faktury zdolności prawnej, kreuje powstanie wierzytelności wchodzącej w skład spadku;

- naruszenie prawa materialnego, tj. art. 117 § 1 i § 2 k.c. w zw. z art. 120 § 1 k.c. oraz art. 554 k.c. i art. 555 k.c. przez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że w każdych warunkach to termin płatności wskazany na fakturze decyduje o powstaniu terminu wymagalności roszczenia uruchamiającego bieg przedawnienia, podczas gdy opóźnienie wystawienia faktury nie może prowadzić do uzależnienia od tej opóźnionej czynności terminu wymagalności uruchamiającego 2 – letni bieg przedawnienia przy sprzedaży gazu, gdyż powstanie wymagalności roszczenia nie jest pozostawione woli wystawcy faktury, które to naruszenie doprowadziło do bezzasadnego oddalenia zarzutu przedawnienia;

- naruszenie prawa materialnego, tj. art. 5 k.c. przez jego niezastosowanie w stanie faktycznym sprawy, polegające na braku uwzględnienia przez Sąd, że żądanie objęte pozwem dotyczące pozaumownego 12 miesięcznego okresu rozliczeniowego, jest nadużyciem prawa podmiotowego przez powoda, pozostającym w sprzeczności z zasadami współżycia społecznego (zasadą słuszności i zasadą ochrony konsumentów w podeszłym wieku), w zestawieniu z

faktem, że z w/w pozaumownego 12 miesięcznego okresu rozliczeniowego wynika gigantyczna dla pozwanej kwota „wyrównania” w wysokości 7.421,01 zł, niemożliwa do spłacenia przez pozwaną przy jej wieku 77 lat, stanie zdrowia, stanie wdowieństwa, pobieraniu emerytury łącznie z zasiłkiem opiekuńczym wynoszących zaledwie 1.316 zł netto miesięcznie, stałych wydatkach na leki i lekarzy, stałymi kosztami utrzymania domu, a przymusowa egzekucja tej rzekomej wierzytelności (na wypadek uprawomocnienia się wyroku Sądu I instancji) prowadziłaby do pozbawienia pozwanej dachu nad głową w ostatnich latach jej życia.

Pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelacji pozwana podniosła, że nic nie stało na przeszkodzie, aby zgodnie z warunkami umownymi zapisanymi w § 4, pracownicy sprzedawcy gazu co 2 miesiące dokonywali rozliczenia rzeczywistego zużycia gazu na podstawie odczytu gazomierza, a konsekwencji nic nie stało na przeszkodzie, aby sprzedawca gazu bezzwłocznie po uzyskaniu danych z odczytów zużycia gazu przeprowadzanych z 2 miesięczną częstotliwością, wystawiał na bieżąco faktury VAT w oparciu o rzeczywiste zużycie gazu w gospodarstwie domowym J. i M. P. (1). Nie do przyjęcia jest teza, że profesjonalny sprzedawca gazu może wystawić fakturę adresowaną do konsumenta kiedy mu się spodoba i że jakoby mógłby taki sprzedawca od terminu płatności wskazanego w wystawionej z opóźnieniem faktury wiązać uruchomienie biegu 2 letniego okresu przedawnienia.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania odwoławczego. Wskazał, że w toku sprawy pozwana nie kwestionowała sposobu wykonania umowy, w szczególności sposobu dokonywania rozliczeń oraz ilości pobranego paliwa gazowego. Wystawiona faktura rozliczyła rzeczywiście pobrane paliwo gazowe do dnia rozwiązania umowy. Pozwana korzystała z paliwa gazowego dostarczanego do budynku w I. przy ul. (...) i chociażby z tego powodu winna uregulować powstałe należności.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Sąd Rejonowy rozpoznał sprawę w postępowaniu uproszczonym i w takim samym trybie Sąd Okręgowy w Elblągu rozpoznał sprawę na skutek apelacji pozwanej od powyższego wyroku.

Zważywszy, że apelacja w postępowaniu uproszczonym ma postać apelacji ograniczonej, jej funkcją nie jest ponowne rozpoznanie sprawy, lecz wyłącznie kontrola wyroku wydanego przez sąd I instancji. Sąd II instancji nie rozpoznaje powództwa (roszczenia), lecz tylko ocenia trafność (słuszność) zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Wskazać również należy, że zgodnie z art. 505¹³ § 2 k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

W przedmiotowej sprawie Sąd Okręgowy takowego postępowania dowodowego nie przeprowadził, stąd w dalszych motywach wyjaśniona zostanie jedynie podstawa prawna wydanego wyroku.

Apelacja pozwanej jako pozbawiona uzasadnionych podstaw podlegała oddaleniu.

Jakkolwiek w apelacji sformułowano zarzut naruszenia prawa procesowego, to był on całkowicie chybiony, gdyż Sąd I instancji nie dokonał ustalenia, iż „podany w fakturze (...) miesięczny okres rozliczeniowy jest okresem wynikającym z umowy, kreującym powstanie wierzytelności wobec pozwanej z tytułu spadkobrania”. Nie dokonując takiego ustalenia, nie mógł zatem naruszyć art. 233 § 1 k.p.c. dającego wyraz obowiązywaniu zasady swobodnej oceny dowodów.

Zresztą treść powyższego zarzutu, tak jak i pozostałych sformułowanych w apelacji, sprowadzała się w istocie do tego, że pozwana zarzucała Sądowi I instancji wadliwe ustalenia w zakresie wymagalności roszczenia powoda, skutkujące następnie błędnym zastosowaniem norm prawa materialnego.

Ostatecznie Sąd I instancji prawidłowo uznał, że roszczenie powoda o zapłatę kwoty 7.315,70 zł stało się wymagalne z początkiem dnia 27 sierpnia 2013 r., a roszczenie o zapłatę kwoty 74,95 zł – z początkiem dnia 4 października 2013 r.

Powód zawarł z J. P. umowę sprzedaży energii (paliwa gazowego), do której - poprzez art. 555 k.c. - odpowiednie zastosowanie znajdowały przepisy o sprzedaży rzeczy.

Według zasady, umowa sprzedaży jest umową dwustronnie zobowiązującą. Skutkiem jej zawarcia jest zobowiązanie się sprzedawcy do przeniesienia własności rzeczy lub prawa na kupującego oraz zobowiązanie się kupującego do zapłacenia sprzedawcy umówionej ceny. Świadczenie jednej strony jest więc odpowiednikiem świadczenia drugiej strony. W takim ujęciu umowa sprzedaży ma charakter umowy wzajemnej, w odniesieniu do której znajdują zastosowanie ogólne przepisy dotyczące zobowiązań wzajemnych, w tym art. 488 § 1 k.c. przewidujący, że świadczenia będące przedmiotem zobowiązań z umów wzajemnych (świadczenia wzajemne) powinny być spełnione jednocześnie, chyba że z umowy, z ustawy albo z orzeczenia sądu lub decyzji innego właściwego organu wynika, iż jedna ze stron obowiązana jest do wcześniejszego świadczenia.

Nie ulega jednak wątpliwości, że energii (paliwa gazowego) nie sposób jest uznać, nawet przy stosowaniu zasady „odpowiedniości” wyrażonej w art. 555 k.c., za rzecz oznaczoną co do tożsamości. Dlatego też do przeniesienia jej własności będą miały odpowiednie zastosowanie przepisy o rzeczach oznaczonych gatunkowo (art. 155 § 2 k.c. w zw. z art. 535 k.c.). W tej zaś mierze decydujące znaczenie ma moment przeniesienia posiadania, które może nastąpić w każdy ze sposobów, przewidzianych w art. 348 - 351 k.c. Dopiero przeniesienie posiadania skutkuje przeniesienie prawa własności do sprzedawanej rzeczy oznaczonej gatunkowo (energii), a to z kolei, w normalnym biegu rzeczy, uzasadnia żądanie zapłaty ceny, chyba że strony inaczej określiły to w umowie. Właśnie ten moment określić należało jako stan, w którym sprzedawca energii ma prawną możliwość żądania zaspokojenia przysługującej mu wierzytelności, co też skutkuje zaistnieniem wymagalności jego roszczenia o zapłatę ceny.

W umowie Nr (...) strony określiły termin spełnienia świadczenia przez odbiorcę gazu. Wbrew twierdzeniom pozwanej, postanowienia w tym zakresie nie zostały jednak zawarte w § 4, tylko w § 9.1 umowy, który przewidywał, że należności z tytułu sprzedaży gazu oraz świadczonych odbiorcy usług będą regulowane przez odbiorcę na podstawie wystawionej przez sprzedawcę faktury, w terminie określonym na tej fakturze. Strony upoważniły zatem sprzedawcę do jednostronnego określenia terminu wymagalności jego roszczenia o zapłatę ceny za dostarczony gaz, a naruszenie przez sprzedawcę § 4 umowy pozostawało bez wpływu na powstanie stanu wymagalności tego roszczenia.

Przed Sądem I instancji nie był kwestionowany fakt, że sformułowane w fakturze z dnia 12 sierpnia 2013 r. oświadczenie woli – pomimo, iż skierowane do nieżyjącego już w tej dacie J. P. – doszło do pozwanej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Taki zarzut nie pojawił się też w apelacji. Stając się natomiast następcą prawnym J. P. z chwilą jego śmierci (art. 922 § 1 k.c. i art. 924 k.c.), pozwana stała się również stroną umowy, do której należało kierować oświadczenia dotyczące tej umowy. W tym kontekście, całkowicie bezzasadny był zarzut apelacji co do naruszenia art. 8 § 1 k.c. w zw. z art. 922 § 1 k.c.

Nie można było także podzielić zarzutu jakoby Sąd I instancji naruszył art. 5 k.c. Przepis ten ma charakter wyjątkowy i jego stosowanie powinno być ograniczane do szczególnie drastycznych przypadków nadużycia prawa, które w okolicznościach niniejszej sprawy nie wystąpiły.

Według pozwanej, uzasadnieniem dla odmowy udzielenia ochrony powodowi miało być to, że naruszył on § 4 umowy. Jednak nie sposób było nie dostrzec, że przedmiotowa sprawa dotyczyła roszczenia o zapłatę za gaz dostarczony do nieruchomości przy ul. (...) w I., w której pozwana zamieszkiwała i z którego to gazu korzystała. Ponadto umowa przewidywała dla poprzednika prawnego pozwanej uprawnienie do dokonywania miesięcznych wpłat na konto powoda na poczet ceny za dostarczony gaz (§4.2), co nie doprowadziłoby do powstania tak wysokiej należności. Z treści faktury z (...)r. wynikało wprawdzie, że J. P. z takiej możliwości korzystał, z tym że wpłaty dotyczyły okresów dwumiesięcznych w kwotach po 417,62 zł, co przy wysokości wcześniejszych faktur ujętych w nocie odsetkowej z (...)

r. (opiewających na 760,88 zł i 1.000,27 zł), czyniło oczywistym, że wpłaty te były niewystarczające i liczyć się należało z obowiązkiem zapłaty wyższej kwoty.

W tych okolicznościach, nie można było przyjąć, że dochodzenie przez powoda uprawnień wynikających z umowy sprzedaży gazu ziemnego, prowadziło do skutku nieaprobowanego w społeczeństwie ze względu na przyjęte w społeczeństwie zasady współżycia społecznego.

Uznając zatem, że Sąd I instancji nie dopuścił się naruszenia prawa materialnego, apelacja pozwanej podlegała oddaleniu na podstawie art. 505¹⁰ k.p.c. i art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i § 10.1 pkt. 1 i § 2 pkt. 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804), w brzmieniu obowiązującym po 27 października 2016 r. (zgodnie z § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie opłat za czynności radców prawnych – Dz.U. z 2016 r. po. 1667).

Mając na uwadze, że apelację oddalono, na pozwanej ciążył obowiązek zwrotu powodowi wynagrodzenia radcy prawnego, świadczącego mu pomoc prawną w postępowaniu apelacyjnym (900 zł).